

„Thi Legemet foraarsager os tusinde Bryderier. Det opfylder os med Lyster og Begærligheder, med Frygt og mange Slags Skygge billeder og Tant . . . Penges Erhverv er Aarsag til al Ufred i Verden; men Penge behøver vi kun for Legemets Skyld, idet vi skal pleje det. Om vi endelig ogsaa har tilfredsstillet det i saa Henseende og bereder os til at betænke noget af Vigtighed, er det os atter paa mange Maader til Besvær, opvækker Uro og Forvirring og forstyrrer os, saa vi for dets Skyld ikke formaar at skue det sande . . . Medens vi lever, vil vi kun da komme Erkendelsen nærmest, naar vi har saa lidt som mulig med Legemet at skaffe og ikke mere Omgang med det, end det er højest nødvendigt, og ikke lader os opfylde af dets Natur. —“

Per lod Bogen synke og saae en Tid tankefuldt hen for sig med sammentrukne Bryn. Besynderligt! — tænkte han. — Disse Ord, udtalt fire Hundrede Aar før Kristi Fødsel, var jo som skrevne ud af en kristelig Opbyggelsesbog!

Han læste Siden tilende og ogsaa den næste Side og en til . . . han kunde ikke holde op igen. Denne dybsindige Fantasileg med det overnaturlige satte hans inderste og forborgneste Sjæleliv i Svingninger. — Det blev langt op paa Formiddagen, inden han tog fat paa sine Maaleredskaber og Tabelværker.

Han fik ikke mere Held med sit Arbejde denne Dag, end han havde haft den foregaaende. Trods al anvendt Umage kunde han ikke faa sig samlet. Han, som forhen ikke kunde se en Stump Kort uden at gribes af Arbejdsfeber, ja for hvem Vanskeligheden hidtil især havde bestaaet i at skulle vælge med Omsigt mellem det Mylr af Ind-